

† Anton Merčnik,

župnik od sv. Ilja v Slov. goricah.

Ko bi se, predragi bralec, po minoli nevihti podal na polje in bi naenkrat stal pred groznim orjaškim hrastom, katerega je burja izkoreninila in ob tla vrgla, ali ne bi ves začuden rekel: „Škoda tega lepega dreva, tako močno, pa vendar je moralo neusmiljeno pasti!“ Kaj pa še porečeš, ako stojiš naenkrat pri mrtvaškem odru orjaškega trupla, v najkrepkejši, najboljše dobi življenja. Ali se ti ne zdi, da ti mrtvo truplo pravi: „Nobena moč se ne more smrti obraniti?“ Ja ravno to, da ga je smrt v dobi, ko še je le do sredine cilja prišel, zasačila, to nas pretrese in nas spominja na nestanovitnost in minljivost vsega pozemeljskega ter „kraja, ki ga naj iščemo“.

Taki žalostni prizor so doživeli župljani sv. Ilja v slov. gor. v pretečenem letu dne 18. junija. Nemila smrt jim je pobrala blagega župnika Antona Merčnika v najboljši dobi nepričakovano. Preden pa o tej strašnej dogodbi kaj več slišiš in bereš, hočem te v kratkem seznaniti z življenjem prerano umrlega gospoda.

Anton Merčnik so bili rojeni leta 1842, dne 12. junija od pridnih in poštenih kmečkih starišev župnije sv. Benedikta v slov. goricah. Še komaj 7 let star, že zgubi mali Tonček dobrega očeta, s tem bolj pa se je poslej oklenil dobre matere, jih ljubil in rad ubogal ter jim veliko veselje delal s svojo marljivostjo v domači šoli.

Ko so skrbna mati videli lepe zmožnosti ljubelega Tončka, so ga, da si ravno uboga vdova, peljali leta 1854 v jesen v Maribor v 4. razred, kjer je dobri fantič dobro napredoval. Dovršivši z dobrim uspehom 4. razred, odloči se Tonek za študiranje in sicer za latinske šole. V latinskih šolah je pridni Tonček lepo napredoval in dovršivši leta 1863 latinske šole, odloči se za duhovski stan; to so tudi dobra slovenska mati srčno želeli.

V bogoslovju je bil dobri Tone ves srečen in je s svojim blagim, krotkim in ljubeznjivim obnašanjem tudi druge svoje sošolce razveseljeval. Ker je bil Tone ugleden bogoslovec in priljubljen pri svojih tovariših in učiteljih, bil je v tretjem letu 1866 dne 29. julija v duhovnika posvečen. Po dokončanih šolah je preč. g. Tonek najpopred pastiroval pri sv. Juriju na Ščavnici od dne 1. septembra 1867 do 4. dne julija 1868. Od tod so bili rajni prestavljeni v Ljutomer, kjer so skoraj 7 let blagonosno delovali; od dne 4. julija 1868 do dne 1. marcija 1875. Tukaj so, kakor so sami radi pripovedovali, najveselejše čase svojega življenja preživeli poleg blagega župnika, slavno znanega rodoljuba dr. Antona Klemenčiča in dobrih duhovnih tovarišev. Tukaj so z vsemi dušnimi in telesnimi

močmi neumorno delali na cerkvenem in narodnem polju, oni so bili tako rekoč duša celega duševnega življenja v Ljutomeru.

Posebno neutrudni so bili na pridiznici in v spovednici, in veliko duš so oni v Ljutomeru za srečno večnost pridobili. Tako milo so neki znali govoriti na srce spovedenca, posebno na smrtnej postelji, in pisatelj teh vrstic je potem sam slišal, kako so neki njegovo rajno mater na smrtnej postelji tolažili, da so njegova mati le po nebesih in materi Mariji hrepeneli, katere lepoto in ljubeznjivost so rajni tako živahno opisovali. Bili so v obče priljubljeni in splošnja je bila žalost, ko so se poslovili od svojih tako priljubljenih ovčic, in ni še bilo v Ljutomeru dušnega pastirja, katerega bi župljani v tako blagem spominu ohranili, kakor rajnega Merčnika. —

Iz Ljutomera so bili dne 1. marcija prestavljeni v Ruše, tam pa so le tri četrt leta pastirovali od dne 1. marcija do dne 1. dec. 1875. in od tod so prišli za kaplana k sv. Ilju v slov. goricah, kjer so bili do 7. julija kot kaplan in po smrti č. g. župnika Karola Velebila so bili provizor do 16. februarja 1879. Ta dan so bili slavno v župnijski cerkvi sv. Ilja za župnika inštalirani, kjer so kot župnik do svoje prerane smrti neumorno delovali. Tudi tukaj so si s svojo ljubeznjivostjo pridobili srca vseh, zato pa je tudi bilo splošnje veselje, ko so št. Iljčani slišali, da dobijo blagega gospoda provizorja za župnika.

Ali žali Bog le kratko je bilo veselje, le kratka so bila leta, katera so bila odmenjena njihovemu delovanju kot župniku. Še le deveto leto njihovega delovanja kot župnik je začelo teči, ko jih v mesecu maju neka vratna bolezen napade, katera jih je pri vsakdanji majnikovi pobožnosti zelo mučila; z velikim trdom in premagovanjem so končali majnikovo pobožnost, ter vzeli za leto 1887 od Marije majnikovo slovo; pa tako ginljivo so vzeli od Marije slovo, kakor da bi znali, da na tem svetem mestu, na tem svetu ne bodo nikoli več od Marije jemali slov. (Konec prih.)

Dopisi.

Od sv. Vida blizo Ptuja. (Ponovljenje podružne cerkve.) Ob izlivu Dravinje v Dravo unkraj farne vasi sv. Vida se povzdičuje sloveči haložki vinski hrib, po imenu Dravinjski vrh, na katerem je prijazen izgled na veliko ptujsko polje in v slov. gorice. Ob vzhodu tega hriba stoji stara cerkev sv. Janeza krstnika, katera se že v začetku 15. stoletja imenuje. Kakor grad „Tram“, kateri je svoje dni stal na Dravinjskem vrhu na tako imenovanem „Gradišu“, postavili so tudi to cerkev mogočni gospodje Ptujski. Takrat je te kraje obsegala